

Ba Ngày

Contents

Ba Ngày	1
1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất (1)	1
2. Chương 2: Ngày Thứ Nhất (2)	5
3. Chương 3: Ngày Thứ Nhất (3)	7
4. Chương 4: Ngày Thứ Hai (1)	10
5. Chương 5: Ngày Thứ Hai (2)	12
6. Chương 6: Ngày Thứ Ba (1)	14
7. Chương 7: Ngày Thứ Ba (2)	16

Ba Ngày

Giới thiệu

Có ai đó đã từng nói thời gian là thước đo hữu hiệu cho tình cảm nhưng nhiều khi vị thuốc ấy lại là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ngay>

1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất (1)

Người đàn ông kia ngồi bên cửa sổ thật lâu, trước mặt chỉ có một tách cà phê. Tầm mắt anh ta thường xuyên phóng ra ngoài cửa sổ, lơ lửng bất định, vừa không giống đang ngắm cảnh, cũng không giống như đang đợi người.

Từ khi cô bắt đầu đàn bản nhạc thứ nhất, cô liền chú ý tới anh ta, đương nhiên không phải bởi vì anh ta đẹp trai, trên thực tế, diện mạo của anh ta rất bình thường, ném vào trong đám đông lập tức bị nhìn xuyên qua. Nhưng mà cũng coi như không khó coi, ngũ quan tương xứng rất bình thường, tóc ngắn, mặc áo khoác ca rô màu xám đậm kiểu cũ xưa, có loại cảm hứng cổ xưa không hợp với thời đại này.

Nguyên nhân anh ta thu hút cô rất đơn giản, cả người anh ta đều tĩnh lặng, ngồi bên cửa sổ hơn hai giờ,

anh ta vẫn duy trì sự ung dung khi mới vào cửa, ngoại trừ thỉnh thoảng ngấm ngấm cái bật lửa trên tay, hình như không suy nghĩ gì khác nữa.

Qua những đoạn nhạc ngắn cô lặng lẽ nhìn anh ta chăm chú, mà suy nghĩ của anh ta lại xa xăm không muốn ai biết, thời gian giống như ngừng lại trên người anh ta, chỉ có cái bật lửa trên tay, bập một cái vung ra, bập một cái đóng lại.

Anh ta bao nhiêu tuổi? Có lẽ ba mươi lăm, có lẽ bốn mươi, tóm lại không còn trẻ.

Anh ta là ai nhỉ? Thương nhân không được như ý hay là dân cờ bạc thua đến đập nồi bán sắt?

Không, cũng không giống. Trên mặt anh ta không có loại mê loạn mất hồn mất vía này, anh ta trầm tĩnh như một chiếc đồng hồ bị người ta lãng quên, như gạch đá dưới chân tường chùa chiền cũ kỹ, đầy gỉ sét, mọc rêu, từ đó không người hỏi han đến.

Cô khẽ mỉm cười vì thấy mình vô vị, ngón tay khoan khoái nhảy nhót trên phím đàn.

Khi cô ngẩng mặt nhìn về phía cửa sổ lần nữa thì ánh mắt bỗng dừng chạm vào nhau, cô không kịp thu hồi sự hiếu kỳ trong đôi mắt, cô đơn giản gạt đầu tỏ vẻ thân thiện với anh ta, mà anh ta mặt không thay đổi quay qua chỗ khác, coi như chưa từng nhận lấy nụ cười của cô.

Cô không vì vậy mà cảm thấy mất mát, ngược lại, cô cảm thấy đây mới là bộ dáng anh ta vốn nên có, cô tịch, lạnh nhạt, vĩnh viễn vương vấn bóng dáng của anh ta.

Cô bỗng dừng cảm thấy thân thiết với anh ta.

Hai năm rồi, cô lại thường thức mùi vị thân thiết ở trên một người xa lạ, thật kỳ lạ cỡ nào.

Cô nhắm mắt, để cho sự ấm áp lâu ngày không gặp tùy ý rong chơi trong cơ thể mình.

Cô hiểu được, tất cả chẳng qua xuất phát từ ảo tưởng của cô, không liên quan đến anh ta.

Bản nhạc kết thúc, cô mở mắt, vừa lật cuốn sách nhạc, ánh mắt nhìn không được mà nhìn về phía bên kia.

Nhưng không thấy bóng dáng của người kia nữa.

Diễn tấu xong, cô lấy đồ đạc của mình đi ra quán cà phê.

Trời đã vào đông giá rét, tuyết vừa rơi, giờ phút này bầu trời lại âm u, tầng mây thật dày giống như bất cứ lúc nào sẽ đổ ập xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, hơi cười một chút. Còn hơn ánh nắng mặt trời sáng rực của ban ngày, cô càng thích thời tiết âm u như vậy, giống như toàn bộ thế giới đều cùng cô rơi vào địa ngục, bởi vậy cô có thể bình thản vô tư, mặc bất cứ thứ gì mà đi trên con đường rộng lớn.

Hoàng hôn rét lạnh, người đi đường ít ỏi, cô giẫm trên tuyết đọng dày đặc, hướng đến nơi ở của mình.

Quẹo vào một góc của con phố, có một màu xám đậm quen thuộc đột nhiên hiện lên trong tầm nhìn, cô rõ ràng lướt mắt qua, thấy anh ta đứng ở đó, đang căn gió để châm điếu thuốc, ngọn lửa bị gió thổi, tóc bay rối loạn. Anh ta đưa lửa đến gần miệng, nhanh chóng có khói bay lên, anh ta cau mày thu hồi bật lửa, vừa ngược mắt thì thấy cô.

Ánh mắt của anh ta làm cho cô nhớ đến sự lãnh đạm anh ta đối với mình khi nãy ở quán cà phê, cô liền cúi đầu cười cười, chuẩn bị rời đi.

“Xin hỏi...” Anh ta lại đột nhiên mở miệng.

“Gì thế?” Cô dừng bước chân, nhìn anh ta đang hướng về phía mình.

“Tôi muốn hỏi cô một chỗ.”

Cô đầy hứng thú nắm bắt một tia mắt tự nhiên lộ trên mặt anh ta, là bởi vì nhờ một người xa lạ, hay là vì — nói chuyện với cô?

“Tôi muốn đến đường Từ Hoàn...nên đi như thế nào?”

Trong lòng cô khẽ động, đó chính là ngã tư đường của nơi cô ở.

“Phía trước quẹo trái, đi qua bãi đất trống kia, chính là ngã tư đường của con phố nhỏ thứ hai.” Cô hiềm khi nhiệt tình chỉ đường cho người khác.

Anh ta theo bản năng liếc nhìn về hướng cô chỉ, trong con người không có ý tứ rõ ràng, nhưng anh ta rất lịch sự nói với cô, “Cảm ơn!”

Cô thấy chiếc áo khoác ca rô màu xám lay động ở đằng trước, càng lúc càng xa, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, đuổi theo, “Này!”

Anh ta dừng chân rồi ngoảnh đầu lại.

“Tôi...tôi cũng ở chỗ kia,” cô cắn môi dưới, giống như hạ quyết tâm, “Không bằng tôi dẫn anh đi qua cũng được.”

Anh ta thu hồi ánh mắt nhấp nháy không ngừng, nhìn cô kỹ càng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn.” Nhưng không có kinh ngạc vui mừng, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Cô cùng anh ta sóng vai, chân giẫm trên tuyết vang lên tiếng kéo kẹt.

“Đường Từ Hoàn chia làm hai đoạn, anh muốn đi đường Đông hay là đường Tây thế?”

“...Đường Từ Hoàn số 28.” Anh ta suy nghĩ trả lời.

“A! Chỗ đó là đường Đông.” Cô hết sức phấn khởi mà xoa hai gò má đỏ bừng của mình, “Anh tìm đúng người rồi, tôi biết đi như thế nào.”

Thiếu chút nữa cô đã nói, “Tôi ở số 30, là hàng xóm với số 28!”

“À.” Anh ta dường như có chút đăm chiêu nói.

Phía trước đột ngột trống trải, là một quảng trường mới xây dựng, có điêu khắc mới toanh và nhà thủy tạ nối tiếp nhau, nhìn thế nào cũng giống ngà voi khảm vàng trong miệng.

Một góc của quảng trường còn có sân tập thể dục ngoài trời vừa mới chuẩn bị khởi công nhưng bởi vì lâu năm mà tạm gác lại, gạch đá màu đỏ và rác rưởi bừa bộn khắp nơi có thể thấy được.

“Cô thường xuyên dẫn đường cho người lạ ư?” Anh ta đút hai tay vào trong túi quần, hỏi cô.

“Không có đâu!” Cô mở to mắt nhìn, thắc mắc có phải sự nhiệt tình của mình dọa đến đối phương không, “Anh muốn đến đường Từ Hoàn, mà đúng lúc tôi lại ở đó.”

Cô liếc nhìn anh ta một cái, “Đúng lúc mà thôi.”

Khi đối diện gần gũi, hình dạng của đôi môi anh ta rất đẹp. Trước kia có người từng nói với cô, hình dạng đôi môi có góc cạnh là dấu hiệu của trí tuệ.

“Phải...Rất đúng lúc.”

Tiếng nói của anh ta mềm nhẹ, giống như dây đàn lướt nhẹ qua gió, cô giống như trong mộng, bản thân phảng phất biến thành một sợi lông vũ, càng bay càng xa.

Vì sao cô lại có cảm giác như vậy?

Khi đi qua sân tập thể dục, anh ta bỗng nhiên dừng bước chân.

“Sao thế?” Cô xoay người lại, khó hiểu nhìn anh ta.

“Tôi có lời khuyên muốn nói với cô.” Anh ta nhìn cô chằm chằm, chậm rãi nói.

“Àch?”

Trong ngẩn ngơ, anh ta cách cô càng ngày càng gần, thanh âm vẫn nhẹ, nhưng không mềm mỏng nữa, mà là nặng trĩu, giống như phát ra từ địa ngục.

“Đừng tùy tiện đến gần người lạ.” Anh ta nói từng chữ một với cô.

“Tôi...” Trong đầu cô có tiếng kêu càng ngày càng bén nhọn, cô hình như hiểu ra một chút, lại như không hiểu gì cả.

Cô còn chưa kịp phản ứng, miệng đã bị một bàn tay lạnh như băng bịt chặt. Ngay sau đó, cả người cô bị túm lùi về phía sau! Cô mở to mắt, lại không nhìn tới người đang khống chế cô, chỉ có thể nhìn thấy tuyết rơi trên mặt đất ở đằng trước in hai đường của đôi chân mình bị kéo đi.

Lạnh, từ đáy lòng tràn ra, thổi quét toàn thân, cô rốt cuộc ngửi được hơi thở của nguy hiểm.

Cô bắt đầu ra sức giãy dụa, hai tay có thể hoạt động chọc cào lung tung, trước khi anh ta kiềm giữ cổ tay cô, tay phải của cô lướt qua bên hông anh ta, chạm vào bề ngoài vỏ cứng kim loại lạnh cứng.

Thần kinh của cô giống như bị lửa nhóm lên, bỗng dưng kích thích, đó nhất định là súng!

Anh ta có súng.

Cô có phần hiểu được anh ta là loại người nào.

Cô lập tức không động đậy nữa, cô rốt cuộc không biết anh ta có mấy bàn tay lại có thể giữ chặt cô, trong tâm nhìn chớp lên, cô nhìn rõ ý đồ của anh ta —— anh ta muốn kéo cô vào trong một góc khuất của công trường sân tập thể dục.

Anh ta muốn làm gì? Giật tiền? Cướp sắc? Hay là giết cô?

Nhưng trên người cô ngoài vòng trang sức của mẹ để lại cho cô ra thì không có vật gì khác đáng giá, tuy rằng chiếc vòng này có ý nghĩa đặc biệt với cô, nhưng chỉ là chất lượng vàng bình thường mà thôi; mà bộ dạng của cô cũng không coi là xinh đẹp.

Cô không cảm thấy sợ hãi, nhưng không hiểu được vì sao lại như vậy. Anh ta cho cô cảm giác hoàn toàn không giống lưu manh với thủ đoạn bẩn thỉu.

Cô cảm thấy sức lực anh ta trói buộc mình thả lỏng một tí, cô liếc nhìn góc khuất mà bọn họ muốn tiến vào.

Lúc này anh ta đang làm cái gì? Cô hồi hộp suy đoán.

Có lẽ đang quan sát địa hình, xem có công cụ gì để lợi dụng. Mặc kệ là cái gì, anh ta khẳng định phân tâm, cô có thể đoán ra từ lòng bàn tay hơi nổi lõng của anh ta.

Cô nhìn trái phải, lại nhìn bức tường thấp ở đằng trước, suy nghĩ mình phải dùng tốc độ nhanh thế nào mới có thể chạy ra ngoài trước khi anh ta phản ứng.

Cô biết chỉ cần vượt qua bức tường kia thì có thể gặp được những người đi đường khác.

Trên người anh ta có súng, nhưng dù vậy cô cũng không thể khoanh tay chịu trói.

Vượt qua bức tường lúc này trình độ khó rất cao, cô tập trung tinh thần, dùng sức thè lưỡi ra, đầu lưỡi ẩm nóng chạm vào lòng bàn tay của anh ta, cô thành công, cảm thấy anh ta sửng sốt, tay chợt thả lỏng, quá trình ngắn như tia chớp, nhưng đối với giờ phút cô chờ mong đã đủ rồi.

Cô lấy sức, há miệng hung hăng cắn tay anh ta ——

Tiếng kêu rên qua đi, trở ngại quán trên người lập tức biến mất. Cô không trì hoãn giây nào, như mũi tên vượt qua bức tường thấp bé!

Trong gió vù vù, cô mang máng nghe được tiếng máng chửi trầm thấp của anh ta, lẫn lẫn ngay bên tai, không ngừng quanh quẩn. Nhưng cô không quay đầu lại nhìn, một lần cũng không có, cô ra lệnh ình dùng sức chạy, dù cho phía trước là vách núi cũng không dừng lại.

Cô cảm giác dưới chân lạnh lạnh, là tuyết tan sao? Mặt trời xuất hiện? Cô không kịp suy nghĩ, hô hấp dần khó khăn, vì sao quảng trường này trở nên rộng lớn như thế, dường như hoàn toàn không có giới hạn!

Cô bỗng dưng nhớ tới anh ta có súng.

Như vậy anh ta không cần đuổi theo cô, chỉ cần đứng ở phía sau cô, bóp cò súng, tất cả cố gắng của cô đều uổng công vô ích.

Hình như cô nghe thấy tiếng đạn bay vèo vèo về phía cô, nếu đầu đạn màu vàng tiến vào trong ngực ấm áp của cô, máu chảy trong tuyết trắng, nhất định rất chói mắt.

Đó chính là máu của cô, không phải của mẹ.

Viên đạn xuyên ngực có cảm giác thế nào?

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của người đi đường, người đàn ông xách túi, người phụ nữ bồng đứa nhỏ, tiếng hoan hô cười đùa giống như mới mở TV bỗng nhiên xâm nhập vào thế giới của cô, mà cô đứng ở thế giới bên cạnh tầm thường lại ấm áp, như khi còn bé lặng lẽ nhìn chăm chú, trong mắt lộ ra khát vọng.

“Mẹ, xem ——” có một cô bé chỉ cô.

Mẹ của cô bé theo tiếng con gái mà nhìn về hướng cô, cô theo bản năng vén tóc mai, cười trừ.

Hai mẹ con tò mò nhìn cô, cười cười rồi đi xa.

Cô mơ màng nhìn lại quảng trường mình đã bỏ lại thật xa ở phía sau, nơi đó không còn dấu chân, giống như đồng hoang tàn màu trắng bị vứt bỏ.

Mà tất cả xảy ra vừa rồi, rõ ràng như thế, nhịp tim mạnh mẽ nhắc nhở cô, đó không phải là giấc mộng.

Vì thế cô hiểu được, cô chạy thoát lần nữa.

2. Chương 2: Ngày Thứ Nhất (2)

Cô không dám lập tức trở về, đi một vòng trong thành phố, sau khi xác định không ai theo dõi thì mới cẩn thận đi về phía nơi ở của mình.

Vào tầng lầu, cô ngửi thấy mùi thức ăn trước tiên, nhất định là thím chủ cho thuê nhà ở tầng hai đang nấu bữa tối. Bước đi của cô nhẹ nhàng dọc theo cầu thang hướng lên trên, bàn chân giẫm trên bậc thang xi măng, lạnh như khối băng —— một chiếc giày của cô đã vứt bỏ trên đường chạy trốn.

Khi đi qua cửa chủ cho thuê nhà, gương mặt bà thím cười hì hì xuất hiện ở một bên cửa sắt, “Cô đã về rồi à?”

Cô cười gật đầu.

Bà thím nhanh chóng nhìn lướt qua chân trái trần trụi lại đỏ ửng, trong mắt lộ ra vẻ giật mình, “Chân của cô sao lại thế này?”

“Qua đường không để ý, bị xe đụng một cái.” Cô chỉ có thể giải thích qua loa.

“Ôi! Không bị thương chỗ nào chứ?”

“Không có, chỉ là rách giày.”

“Cô phải cẩn thận nha!”

“Vâng!” Cô tươi cười, vội vàng hướng lên trên, nơi ở lầu ba của cô.

Mở khoá vào nhà, cô nhanh chóng đóng cửa, lúc này tựa vào cánh cửa, thở phào một hơi. Cảnh tượng quen thuộc trước mắt càng nổi lên một màn mạo hiểm hoang đường vừa rồi, cảm giác sợ hãi giống như trở lại trên người cô.

Anh ta nói muốn đến đường Từ Hoàn số 28. Cô suy nghĩ cẩn thận, nơi đó hình như là một tiệm uốn tóc, như vậy anh ta đặt chuyện.

Nhưng vì sao anh ta lại biết đường Từ Hoàn? Trùng hợp, hay là...

Trái tim cô lạnh lẽo, hay là anh ta đã biết chỗ ở của cô từ lâu rồi!

Cô xoay người, run run cài chặt cửa, thân thể mềm nhũn suy sụp, một chút sức lực cũng không có, nhưng trong cơ thể như có ngọn lửa bất chấp thiêu đốt, khiến cô kiệt sức.

“Đừng tùy tiện đến gần người lạ.” Cô nhớ tới lời khuyên anh ta ỉnh.

Cô bỗng nhiên cười khanh khách, trong thế giới của cô, ngoài bản thân ra thì đều là người xa lạ.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng vang tách tách, cô hoảng sợ, tiếng cười ngừng lại, trong lòng nặng nề. Sau thời gian cân nhắc ngắn ngủi, cô đi từng bước hướng qua phòng bếp.

Cửa sổ phòng bếp mở ra một nửa, một con chim sẻ đói khát ở trên cửa sổ cảnh giác mà bay vào trong ra ngoài, tìm kiếm có mảnh vụn gì đó có thể lấp đầy bụng.

Cô rít một hơi, dẫm mạnh chân, đuổi con chim sẻ bay đi, rồi cô kéo cửa khoá lại.

Trên người bắt đầu nóng lên, là kết quả sau khi vận động kịch liệt. Cô cởi ra đôi tất ướt sũng, thay dép lê, rồi hướng đến phòng riêng, định tìm đôi tất sạch để thay.

Vừa mới đến cửa phòng, trong tầm mắt lướt qua màu xám đậm, cả người cô lập tức kinh hãi nhảy dựng lên, xuất phát từ bản năng mà xoay người chạy trốn.

“Đừng chạy, tốc độ của cô không nhanh bằng tôi.” Người đàn ông ngồi trên ghế bên cửa sổ, chậm chậm lên tiếng ngăn cô lại.

Cô nhớ tới ổ khoá ở cửa, hành lang trống vắng không người, còn có hai chân mẹt mỗi cửa cô, cô quả thật vốn không thể thắng anh ta.

Cô xoay người lại, đối mặt anh ta, trái tim ngược lại bình tĩnh trở lại.

“Anh đuổi theo tôi, rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh ta trong ánh sáng phản chiếu trong mắt cô, cảm thấy gương mặt anh ta là một mớ đen tối mơ hồ, anh ta đứng dậy, đi đến gần cô, hình như xuyên qua vẻ lo lắng to lớn, mặt mày trong tầm mắt cô dần rõ ràng.

Anh ta hơi cúi đầu, lẳng lặng nhìn ánh mắt cô chăm chú, “Giết cô.”

“Không thể nào.” Cô ngẩng mặt, cười, “Nếu anh thật muốn giết tôi, vừa rồi ở quảng trường anh sẽ không thả tôi đi, chính anh cũng nói, tốc độ của tôi không nhanh bằng anh. Hơn nữa,” cô nghiêng đón ánh mắt của anh ta, “Ở bên ngoài giết người, lại là trời tuyết, dấu vết rất dễ dàng bị chôn vùi, so với bên trong còn dễ hơn, anh không phải không biết chứ.”

Bởi vì suy luận của cô, bộ mặt bình thản của anh ta lại hiện lên ý cười, khoé miệng co lại hiện ra nếp nhăn nhàn nhạt, có loại quyến rũ mê người tang thương, “Cô hiểu được không ít.”

Cô nhìn anh ta chằm chằm, nhẹ nhàng hỏi, “Anh đã muốn giết tôi, vừa rồi vì sao không nổ súng?”

Anh ta không nói lời nào, ánh mắt mơ hồ.

Cô cảm giác chính mình bước vào cảnh trong mơ lần nữa.

Như là ma xui quỷ khiến, cô nhắc chân, tiến đến bên môi anh ta, khẽ hôn anh ta một cái, xúc giác lạnh lẽo là cảm giác rõ ràng nhất trong mọi thứ không chân thật.

Anh ta không né tránh, ngay cả ngăn cản hành động của cô cũng không có, đợi cô lui ra, nụ cười trên mặt anh ta đã lướt nhanh không còn dấu vết.

“Lá gan của cô không nhỏ.” Anh ta lạnh lùng nói.

“Anh đã nói muốn giết tôi, không bằng trước khi chết làm một số việc mình muốn làm.” Cô lại không cảm thấy thẹn thùng chút nào, ngược lại cảm thấy rất kích thích.

“Cô bao nhiêu tuổi?” Anh ta nheo mắt nhìn cô.

“Hai mươi mốt, anh thì sao?” Cô thừa cơ hỏi lại.

Anh ta từ chối trả lời, tiếp tục hỏi cô, “Cô thật sự không sợ chết?” Tiếng nói ôn hoà hơn rất nhiều.

Cô trầm mặc.

Không phải không sợ, là không tin.

Cô gặp qua người có vẻ mặt giết người là như thế nào, cho dù giấu giếm tiếng nói về mặt, cũng có thể làm cho người ta cảm giác được sát khí bốn phía. Mà trong mắt anh ta không có một tia nguy hiểm, trên người cũng không có khí thế hung ác nham hiểm nên có trước khi giết người.

Mặc dù cô không biết mục đích anh ta tìm cô, nhưng cô có thể khẳng định, cô và anh ta, không hề quen biết nhau, cũng chưa từng kết thù oán, cô thậm chí có thiện cảm không rõ lý do đối với anh ta.

“Tôi không biết anh, rốt cuộc anh là ai?”

Anh ta khoanh tay, nhếch môi.

Cô nhún vai, rõ ràng cử chỉ này cho thấy anh ta sẽ không trả lời.

“Như vậy, anh...thật sự sẽ giết tôi sao?” Cô ngẩng đầu lên hỏi anh ta, vẻ mặt nghiêm túc.

“Cô cảm thấy thế nào?”

“Không, tôi không tin!” Cô kiên định lắc đầu.

“Vì sao?” Đôi mắt anh ta híp lại nhú mày.

Cô cười, “Không có vì sao, dù sao chính là không tin, coi như là...tín ngưỡng của tôi đi.”

Anh ta nhìn cô chằm chằm thật lâu, thần sắc trong đôi mắt biến hoá thất thường, cuối cùng dừng lại về u ám thâm sâu. Anh ta chậm rãi mở miệng, thì thào nói câu gì đó.

Cô không nghe thấy, trong nụ cười tự tin dần dần hiện lên vẻ lo sợ nghi hoặc, “Anh nói cái gì?”

Cái ót bỗng nhiên truyền đến nỗi đau dữ dội, trước mắt cô biến thành màu đen, vô số vòng tròn màu vàng đánh xuống đầu, trước khi ý thức hoàn toàn mơ hồ, cô rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận câu nói khê khàng của anh ta khi nãy.

“Tôi xin lỗi.” Anh ta nói.

3. Chương 3: Ngày Thứ Nhất (3)

Cô ở trong tối tăm và hỗn độn không biết bao lâu, dần dần tỉnh lại.

Đập vào tầm mắt trước tiên là ngọn đèn gỗ ghề treo trên trần nhà cao chừng bốn năm mét, dùng giấy dầu che lại, nhẹ nhàng lắc lư, nhưng màu vàng sáng tỏ.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có một mình cô cuộn tròn trên tấm trải, chăn bông toả ra mùi kẻ khác nôn mửa, cô bịt mũi chán ghét đứng lên, chân hơi tê, may mà tay chân được tự do.

Bên trong ngoại trừ tấm trải nhàu nhúm trên chiếc giường đơn sơ thì không còn gì khác, bên cạnh là phòng vệ sinh khoảng 5 mét vuông cũng sơ sài, mùi hôi mạnh mẽ, cô chỉ liếc một cái rồi đi ra.

Không có cửa sổ, cửa phòng đóng chặt, đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Cô đi đến cạnh cửa, xoay nắm cửa, cửa sắt không nhúc nhích tí nào, thử vài lần, cô đành buông tha, rồi bắt đầu dùng sức phá cửa.

“Khốn nạn! Mau thả tôi ra ngoài!” Tiếng cô vang lên, đồng thời sử dụng tay chân.

Đạp thật lâu, sức lực của cô dùng gần hết, cũng không ai để ý đến cô.

Cô yếu ớt trượt xuống dọc theo cánh cửa, ngồi xổm trên mặt đất khóc hu hu, cảm giác khủng bố bao vây cô chưa bao giờ cảm thấy rõ ràng như thế.

Cô không biết mình hôn mê bao lâu, không biết bây giờ ở bên ngoài là ban ngày hay đêm tối, cô như bị ngăn cách thời gian với không gian ở bên ngoài.

Lúc vừa đói vừa lạnh lại mệt mỏi, cô phải trở về cái ổ đáng ghét kia, dùng tấm chăn hôi hám đắp lên cơ thể lạnh run của mình.

Nước mắt đóng băng trên khuôn mặt, cô bắt đầu rèn luyện bản thân tiết kiệm năng lượng, ngừng suy nghĩ. Cô hiểu được, bất cứ điều gì đều nói đến nguyên do, đợi nguyên do tự động chạy tới cửa tìm cô.

Trong ngăn ngơ, cô ngủ một giấc, sau đó bị lạnh cóng mà tỉnh dậy.

Khi mở mắt, cô nhìn thấy thêm một bóng dáng ca rô mà xám đậm đứng ở vách tường.

Môi cô run kịch liệt, xông lên túm lấy anh ta, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh ta chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, cô liền ngã sấp xuống mặt đất xi măng lạnh như băng, anh ta nhanh chóng vươn cánh tay, dùng sức kéo cô lên, đưa cô quay về cái ổ kia, rồi chỉ vào thức ăn đã sớm nguội lạnh ở bên cạnh, “Ăn đi.”

Cô trừng to mắt, cúi đầu nhìn nước mắt nhỏ giọt trên mặt đất, bụi đất hanh khô cuộn cuộn, thổi tán loạn.

Anh ta đưa túi giấy trước mặt cô, tiếng nói ôn hoà một chút, “Ăn đi, đã bảy tám giờ cô chưa ăn, sẽ đói bụng đấy.”

Đầu óc cô thoáng tỉnh táo một chút, “Bây giờ là...buổi tối.”

“Phải.”

“Đây là đâu?”

“Tôi không thể nói với cô.”

Cô ăn một miếng bánh xốp, chẳng có khẩu vị, “Anh thế này, coi như là bắt cóc tôi sao?”

“Có người muốn tôi làm vậy.”

“Ai?”

Anh ta thoáng do dự một chút, “Cô là...con gái của Bằng.”

Trái tim cô lộp bộp một chút, cô rời khỏi cái nhà kia hai năm nay, không ngờ vẫn có người tìm được cô.

“Tôi và ‘ông ta’ đã không còn quan hệ gì.”

“Có quan hệ hay không, không phải theo cô nói.”

Cô cười khở, “Thế thì lần này là vì nguyên nhân gì?”

“Có người muốn tìm Bằng tâm sự, để đàm phán thuận lợi, trên tay cần một chút vật bảo đảm, hiện nay cô là đứa con duy nhất của ông ta, rất thích hợp.”

“Anh làm sao chứng minh lời anh nói là sự thật?”

Anh ta chân chừ, từ trong túi lấy di động ra, bấm một dãy số, sau khi trao đổi vài câu đơn giản thì đưa cho cô.

Khi cô nhận lấy, trong đầu hiện lên vô số khả năng, nhưng bàn tay theo bản năng đưa di động dán sát bên tai, trong ống nghe có một tiếng nói khàn khàn quen thuộc gọi cô.

“Tiểu Khiết? Là con sao?”

Nước mắt tràn mi, cô cắn chặt môi dưới, cô nhớ mình đã từng thề với ông, từ nay về sau, không bao giờ cầu xin ông nữa. Cho nên, cô nhin xuống, không nói lời nào, nhưng chẳng có cách nào ngăn cản tiếng khóc nức nở của mình.

Vì thế, cô nghe được một tiếng than thở truyền đến từ đầu dây bên kia, “Quả thật là con.”

Cô không hiểu rõ tiếng than thở này cuối cùng là thương tiếc hay là gì khác.

Trong ống nghe nhanh chóng truyền đến tiếng máy bận “Đô đô”, ánh mắt cô ngơ ngàng, mãi đến khi di động bị anh ta thu lại.

Cô lau nước mắt trên mặt, đã mặc cho số phận, “Anh muốn giữ tôi bao lâu?”

“Ba ngày.”

“...Hôm nay cũng tính à?”

“Tính.”

Ngày hôm nay sắp trôi qua, cô chỉ còn lại hai ngày.

“Sau ba ngày thì sao?” Cô nuốt nước miếng, dừng cảm tiếp tục vặn hỏi.

“Nếu đàm phán thuận lợi, tôi sẽ thả cô.” Anh ta liếc cô một cái.

“Nếu không thì sao?” Cô nhìn thẳng anh ta.

Khuôn mặt không có biểu cảm của anh ta đã nói rõ tất cả.

Cô hít thật sâu, “Ý anh là, e rằng tôi chỉ có thể sống thêm ba ngày thôi ư?” Cô đặt túi giấy sang một bên, rút cuộc ăn không vô.

Anh ta cầm túi giấy lên, nhét vào trong lòng cô, sau đó đứng dậy.

“Hãy biết quý trọng.” Trong thanh âm trầm thấp của anh ta không cảm nhận được chút tình cảm.

Khoé miệng cô run run, “Anh có thể đừng đi không!” Trong tiếng nói rút cuộc lộ ra sự yếu đuối, “Tôi sợ.”

Anh ta đi tới cánh cửa, cầm nắm cửa, “Tôi ở sát vách.”

Như vậy, khi này cô khóc lóc ồn ào đều bị anh ta nghe thấy, nhưng anh ta vẫn thờ ơ.

“Anh điên rồi!” Cô khề cắn môi, nói.

Anh ta dường như ngơ ngác một chút, sau đó cười rồi hừ một tiếng, không hề quay đầu lại, bèn xoay nắm cửa đi ra ngoài.

Cô nằm trên tấm trải ẩm ướt lạnh lẽo, tưởng tượng hình dạng của phòng sát vách, tưởng tượng cảnh ở bên ngoài căn phòng, nhưng cuối cùng chỉ là uống công.

Cô vẫn có cảm giác mình ở trong ác mộng, chỉ vì đột ngột, sống chết của cô nằm trong tay của một người đàn ông xa lạ không quen biết, không, cũng không phải anh ta định đoạt, chẳng qua anh ta là một người thi hành mà thôi.

Sống hoặc là chết, với anh ta mà nói, tựa như trở lòng bàn tay đơn giản như vậy.

Nhưng đó chính là mạng sống của cô, cô không thể tùy người khác sắp đặt, cô không thể chôn vùi sinh mệnh khó khăn lắm đã sống sót đến ba năm trời.

Cô phải tự giải thoát!

Cô nhớ tới khẩu súng ở bên hông anh ta.

Từ từ, cô có chủ ý.

4. Chương 4: Ngày Thứ Hai (1)

Cửa mở thì có thứ gì đó rơi xuống mặt đất, khoảnh khắc anh ta khom lưng đi nhặt, cô tỉnh dậy.

Ánh sáng tỏ từ ngoài cửa chiếu thẳng vào, đã là ban ngày rồi, cô suy nghĩ. Chưa kịp nghĩ xong, cửa đã bị anh ta đóng lại, ánh sáng bên trong vẫn phát ra từ ngọn đèn màu da cam kia.

Anh ta đưa trà nóng và bánh ngọt đến cho cô. Cô nhớ tới kế hoạch của mình, không khách sáo, ăn như hổ đói, khiến tầm mắt khó hiểu của anh ta nhìn sang đây.

“Đêm qua ngủ không tệ.” Anh ta nhìn khí sắc của cô một cách tỉ mỉ.

Cô uống cạn trà nóng, sau đó lau miệng, hỏi: “Hôm nay phải làm những gì?”

“Chờ.”

“Chờ.” Cô tỉnh té nghiền ngẫm chữ này, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Có thể ngồi cùng tôi một lát không?”

Anh ta hơi do dự.

“Chỉ một lúc thôi.” Cô năn nỉ anh ta, cơ thể xích qua bên cạnh một chút, để chỗ trống cho anh ta.

Anh ta chậm rãi đi đến tấm trải, ngồi xuống, nhưng duy trì một khoảng cách với cô, bật lửa nằm trong lòng bàn tay, khi mở khi đóng, phát ra tiếng vang đom đóp.

Cô nhìn tay anh ta chơi với cái bật lửa, “Anh nhất định...đã từng giết người rồi phải không?”

“...”

“Sẽ cảm thấy áy náy chứ?”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Anh cũng từng giết phụ nữ và trẻ con?”

Anh ta liếc cô một cái.

Cô cười cười, giải thích, “Trong phim điện ảnh, sát thủ không ra tay với phụ nữ và trẻ con.”

Anh ta trầm mặc một lát, dường như đang suy tư, sau đó trả lời, “Cực nhỏ.”

“Cực nhỏ.” Cô lặp lại lời nói của anh ta, “Tôi là người thứ mấy?”

Anh ta hít mũi, thu về cái bật lửa, chuẩn bị đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Khoan đã!”

Cô vươn tay tóm áo anh ta, anh ta chỉ cần trở tay đẩy là có thể dễ dàng bỏ cô ra.

Nhưng anh ta không có.

Anh ta nhẹ nhàng phát tay cô, thanh âm đã có phần thiếu kiên nhẫn, “Còn có chuyện gì?”

Ánh mắt cô lưu luyến trên khuôn mặt anh ta, “Anh có người nhà không?”

“Không liên quan đến cô.”

Cô khẽ cười, “Vì sao anh lại sợ nhắc tới chuyện của chính mình thế?”

Anh ta không nói, suy nghĩ hình như có chút đấu tranh.

Cô thoáng dựa qua một chút, “Anh...có yêu người nào không?”

Nét mặt anh ta cứng ngắc, dừng một chút, trả lời lạnh như băng, “Không có.”

Cô tiếp tục sáp gần anh ta, “Ngay cả một chút cảm giác động lòng cũng chưa từng có sao?”

Anh ta có thể cảm giác được hô hấp của cô phả trên mặt mình, nóng nóng, pha trộn với mùi hương thoang thoảng của trà nóng, đồng tử của anh ta cấp tốc co rút lại, anh ta vốn nên dùng sức đẩy cô ra, nhưng giống như đã bị mê hoặc, mặc cho cô kề sát, nhưng lại không có cách nào nhúc nhích.

Dần dần, khuôn mặt cô chiếm cả tầm nhìn của anh ta, ánh mắt tìm kiếm hiếu kỳ mà nghiêm túc ngưng tụ trên mặt anh ta, giống như đang đợi một đáp án cực kỳ trịnh trọng.

Cô không xinh đẹp, điểm này từ lần đầu thấy cô anh ta đã có kết luận.

Nhưng cô có đôi mắt xinh đẹp như mê hồn, đồng tử đen bóng, như con rắn chui thẳng vào lòng người, sau đó nhanh chóng cắn nuốt hết lý trí của đối phương, khiến cho lâm vào hỗn loạn.

Hô hấp của anh ta dần dần bất ổn, không thể tiếp tục đối diện với cô, anh ta chợt nâng cánh tay cản cô lại, muốn đẩy cô về chỗ cũ, trong nháy mắt, cô lại thật sự giống như rắn mà quấn quanh anh ta, cánh tay dài quấn lấy cổ anh ta, buộc chặt đến mức anh ta tưởng chừng như không thở nổi.

Đôi mắt của cô sáng long lanh, làm anh ta không thể nhìn thẳng, đôi môi trơn bóng ướt át mang theo độ cong hoàn mỹ nghiêng qua hướng đến khoé môi anh ta.

Anh ta vẫn không đẩy cô ra, giống người bị hạ độc, lại như thuần túy chỉ là muốn thưởng thức cô chơi trò hề gì — anh ta biết cô trốn không thoát, mặc kệ cô đùa giỡn loại gì.

Đôi môi mềm mại của cô dán sát anh ta, cảm giác lúc này không giống với ngày hôm qua, môi anh ta không hề lạnh như băng, nóng mà ướt át.

Trái tim cô khê động, có thứ gì đó đang biến hoá?

Nhưng cô không có thời gian cân nhắc, cánh tay bỗng dưng căng thẳng, cô và anh ta sát nhau chặt chẽ không kẽ hở, cô dựa vào tường tượng mà dạo chơi trên môi anh ta, dự tính kéo anh ta xuống nước. Mà tay trái đã lặng lẽ trượt đến bên hông anh ta —

Cơ thể anh ta hơi rung rung, có phát hiện, nhưng vẫn chậm từng bước, hơi thở cô dạo chơi trên cơ thể anh ta, trên tay cô có thêm khẩu súng, họng súng tối om đối diện anh ta vững vàng, vẻ quyến rũ vừa rồi trên mặt cô sớm đã mất đi không còn nữa.

“Cô muốn làm gì?” Anh ta ngẩng mặt, thoáng trấn định hô hấp kích động, lạnh lùng hỏi cô.

Cô gờ khẩu súng lên cao, cười khấn trương, “Anh tưởng rằng tôi sẽ ngồi chờ chết sao?”

“Cô không đi được.” Giọng điệu anh ta chắc chắn.

Ánh mắt cô nhanh chóng lướt qua cửa trước, “Nơi này ngoài anh ra thì không có người khác, chỉ cần giết anh, tôi có thể chạy đi.”

“Cô biết đây là chỗ nào sao? Sau khi chạy đi thì phải làm thế nào?”

Cô nắm chặt khẩu súng một chút, “Vây anh nói cho tôi biết.”

Anh ta cười với cô, “Tôi không gốc như vậy.”

Cô hít sâu, “Vây đừng trách tôi không khách khí.”

“Cô ra tay được không?”

“Đổi lại là anh, anh ra tay được sao?” Trong mắt cô toả ra lửa giận, “Anh cũng không phải người tốt gì! Vì sao tôi phải lo ngại anh chứ?! Chuyện này không có chút quan hệ với tôi! Tôi hận bọn khốn nạn các người coi tính mạng của người khác chẳng ra gì!”

Anh ta dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, ánh mắt không dao động, “Trong súng không có đạn.”

Cô khinh thường cười rộ lên, “Chú à, chú nói dối rất vụng về! Dùng lời trong phim điện ảnh quá nhiều đấy!”

Cô chếch khẩu súng qua một chút, nhắm ngay khoá cửa sắt rồi bóp cò —

Có tiếng sắt va chạm, nhưng không có đạn bắn ra!

Cô ngạc nhiên, trong thời gian ngắn, mảnh khoé bị bẻ gãy, súng đã văng văng rơi vào tay anh ta.

“Anh...” Thần kinh căng thẳng đột nhiên giảm xuống, cả người cô xụi lơ, yếu ớt để mặc anh ta bắt chéo hai tay mình ra sau lưng, dùng mảnh vải trói lại.

Anh ta buộc cô chặt chẽ như buộc cua, dùng sức nhấc cầm cô lên, trong đôi mắt khô phục vẻ bình tĩnh sâu không lường được, “Tôi biết cô sẽ không hiền lành.”

Nói xong, anh ta đẩy cô vào một góc của tấm trải.

Nước mắt lớn vồn trong hốc mắt cô, cô nếm được mùi vị nhục nhã, hướng về anh ta chửi ầm lên, “Khốn nạn, có bản lĩnh thì bây giờ anh giết tôi đi! Đừng để tôi sống ra khỏi đây! Nếu không đời này tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Anh ta nhìn cô từ trên cao xuống, trong mắt tràn ngập ý cười trêu tức, không thèm nói nữa, liếc nhìn cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Tay cô bị trói sau người, hai chân quỳ gối trên chăn bông dơ bẩn, tuyệt vọng khóc lên.

5. Chương 5: Ngày Thứ Hai (2)

Khi anh ta mang thức ăn tiến vào thì thấy cô co người trong một góc của tấm trải, vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết.

Đặt thức ăn xuống, anh ta kéo cô sang đây, thành thạo mở trói cho cô, dặn dò nói: “Ăn chút gì đi.”

Cô quật cường xoay đầu qua, không để ý tới anh ta.

Anh ta bình tĩnh hoà nhã khuyên cô, “Nếu cô không ăn, khỏi cần tôi ra tay thì đã chết đói trước rồi.”

“Dù sao cũng chết.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao cô có thể khẳng định như vậy, có lẽ kết quả của ngày mai là thả cô ra.

“Không có khả năng!” Cô gào thét với anh ta, nhìn thấy gương mặt tĩnh lặng như mặt hồ của anh ta, một hơi tiết chế xuống, cô dựa vào gờ mà giận dữ anh ta chứ.

“Mẹ tôi chính là ở trong một vụ bắt cóc không có mạng quay về,” cô trở nên ưu thương, “Cũng là vì có người muốn bàn chuyện với ông ta... Tôi còn nhớ tôi quý xuống đất liều mạng cầu xin ông ta... Nhưng ông ta nhất định không chịu đi cứu.”

Anh ta yên lặng lắng nghe.

“Sau đó tôi tìm khẩu súng, định tự mình đi cứu mẹ, đáng tiếc đợi đến lúc tôi tới nơi, phát hiện súng đã đánh mất, mẹ cũng đã... Tôi bị bọn họ phát hiện, sau đó bọn họ nhốt tôi ở trong một kho hàng, không cho tôi ăn uống, tôi trông coi mẹ suốt ba ngày ba đêm. Tôi vốn tưởng rằng mình cũng sẽ chết đi, sau đó những người kia gặp chuyện lớn, vội vàng rút lui, tôi mới thừa cơ nạy cửa chạy trốn.”

Cô lau nước mắt trên mặt, “Từ đó về sau, tôi không trở về nữa.”

“Ông ta sẽ không để ý tới tôi.” Cô mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn anh ta, “Bởi vì tôi không phải là con gái ruột của ông ta.”

Lông mày anh ta giật giật.

“Cho nên, nếu anh thật sự lo lắng cho tôi, hoặc là thả tôi đi, hoặc là sớm giết tôi, thoải mái hơn phải ở đây chịu dày vò.”

“Tôi xin lỗi.” Anh ta lắc đầu, “Tôi không làm được gì cả —— chuyện này không hợp quy củ.”

Cô ngẩn người trong chốc lát, cũng hiểu được chính mình đang nói chuyện viễn vông.

Anh ta đưa thức ăn cho cô lần nữa, “Mặc kệ kết quả thế nào, sống một ngày tính một ngày.” Anh ta nhìn ánh mắt cô, hình như có ý sâu xa, “Chỉ cần còn sống, còn có hy vọng.”

Sau đó, một mình cô ngồi trên tấm trải, vừa ăn vừa nghĩ lại những lời anh ta đã nói.

“Chỉ cần còn sống, còn có hy vọng.”

Thời gian lặng lẽ tiến vào đêm tối. Cô trở nên bất an, mỗi một lần anh ta mở cửa đi vào, trái tim cô sẽ đập nhanh hơn vài lần.

“Có câu trả lời chưa?”

Anh ta lắc đầu.

Đôi mắt cảnh giác của cô ảm đạm, thân thể co lại thành một con mèo nhỏ.

Anh ta chủ động ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô, lại không biết nên nói những gì.

“Có phải rất đau hay không?”

“Hả?” Anh ta sững sốt một chút.

“Ý tôi là, viên đạn...xuyên qua cơ thể.” Cô nhẹ nhàng giải thích.

Viên đạn xuyên qua lồng ngực của mẹ cô, máu tươi nhuộm ướt vạt áo trước ngực bà, lâu như vậy cho tới nay, cô vẫn muốn biết, lúc mẹ qua đời có đau đớn không.

Anh ta gơ tay lên, dường như muốn xoa mái tóc đen của cô tuy hơi rối bời nhưng vẫn mượt mà, nhưng trước khi tay chạm đến tóc mai thì kịp thời thu về.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Cô lại đột nhiên không cảm thấy tồi tệ, giống như cả chuyện này không liên quan đến cô, cô thản nhiên cười với anh ta, “Hỏi anh một vấn đề, lúc anh ngồi trong quán cà phê, anh suy nghĩ gì vậy?”

“...Không có gì.” Anh ta lạnh nhạt xoay mặt.

“Vậy lúc ở con hẻm bắt chuyện với tôi thì sao?”

Trước mắt cô hiện lên hình ảnh anh ta châm lửa trong gió, làm cho cô nhớ tới phim điện ảnh thời xưa vào những năm sáu mươi, bảy mươi, đàn ông trung niên lạnh lùng nhưng rất đáng tin.

Đáng tiếc, anh ta đến để bắt cóc cô.

Anh ta khẽ thở một hơi, lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, “Khi tôi làm việc không hề nghĩ ngợi lung tung.”

Cô mấp máy môi, nhớ tới anh ta mạnh mẽ kéo mình trên tuyết, cô tin anh ta nói thật.

“Kỳ thật tôi không sợ anh.”

Anh ta hừ nhẹ một cái.

Cô thật cẩn thận tựa đầu trên cánh tay anh ta, nhắm mắt lại, “Nếu nhất định có người muốn mạng sống của tôi, vậy thì để anh ra tay là được rồi.”

Nửa đêm, cô bị tiếng sột soạt bên cạnh làm tỉnh giấc, trong mông lung, cô cảm giác anh ta ở ngay cạnh mình, có lẽ anh ta vẫn chưa rời đi.

Cô không xoay người, một lần nữa nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Cô biết đó là anh ta, người tuyên án cái chết của cô, nếu cô đã giao mạng sống cho anh ta thì còn có gì để phòng sợ hãi nữa?

6. Chương 6: Ngày Thứ Ba (1)

Cô ngửa mặt nằm trên tấm thảm, ngọn đèn vàng ngày đêm không ngừng phát sáng, quấy nhiễu cô nghỉ ngơi, nhưng trong cơ thể vẫn còn đồng hồ sinh học, thông qua nó, cô có thể ước chừng suy đoán đã là ngày thứ ba.

Cô một mực chờ anh ta, chờ kết quả cuối cùng.

Nhưng anh ta chậm chạp không đến.

Thời gian giống như dòng suối không có bắt đầu và kết thúc.

Trong đầu cô lẩm nhẩm “sống” và “chết”, nếu khi anh ta vào cửa, cô đúng lúc đọc đến “sống”, có lẽ chứng tỏ cô còn hy vọng tiếp tục sống sót, ngược lại cũng thế.

Khi cô đọc đến đầu óc choáng váng, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khoá, cô sửng sốt, nhanh chóng đứng lên, nhưng lập tức quên chính mình đọc đến chữ nào.

Anh ta mặt không biến sắc đứng ở cửa, đối diện với cô.

“Cha cô đã giết người đàm phán với ông ta.”

Trái tim cô ngay tức khắc rơi vào vực sâu không đáy.

“Chính ông ta...cũng bị giết.”

“Như vậy tôi thì sao?” Cô đè nén tiếng nói run rẩy, “Tôi có cần phải chết không?”

“...Tôi thật có lỗi.”

Cô nhắm chặt mắt, đây có lẽ chính là kết quả.

Cô nhanh chóng mở mắt ra, vội vàng trừng anh ta, “Anh, anh có thể thả tôi đi không? Tôi cam đoan sẽ chạy trốn rất xa, không để bất cứ ai phát hiện ra tôi. Tôi sẽ đổi một thân phận mới, về sau, trên đời này sẽ không có con gái của Bàn nữa! Tôi sẽ quên tất cả những chuyện đã xảy ra lúc này! Anh có thể, có thể giúp tôi không?”

Cô nhìn anh ta chằm chằm, hy vọng từ trong mắt anh ta tìm tòi sự thương hại và dao động.

Anh ta đứng tại chỗ bất động, chậm rãi lắc đầu, “Tôi không thể.”

Cô lui về sau hai bước, cảm giác máu trong người đều cạn kiệt, cô đang làm cái gì chứ? Đây là vận mệnh của cô, sao cô có thể phân cao thấp với vận mệnh của mình?

“Vậy...” Cô ngược lên hai tròng mắt ảm đạm không ánh sáng, “Trước khi đi tôi có thể nhìn lại thế giới này một lần không? Còn nữa, hô hấp một chút không khí trong lành...”

Yêu cầu này hẳn là không quá đáng chứ.

Nhưng mà anh ta lại lắc đầu.

Cô bỗng nhiên cảm thấy giận dữ, nguyện vọng của cô nhỏ bé như vậy, cô từng mong muốn anh ta có thể giúp mình, dù cho chỉ một chút, thế nhưng người ở trước mắt này không như những gì cô tưởng.

Cô cắn răng nhào về phía cửa, hành động quá đột ngột, anh ta lại không có đề phòng, cũng không thể ngăn cản, cô nhanh nhẹn mở nắm cửa, ánh sáng thiên nhiên đập vào trước mặt, cô hoảng hốt nhận ra bên phải có cửa sổ, nguồn sáng đến từ nơi đó, cô giống như một con bướm gãy cánh, liều mình vùng vẫy cái cánh còn lại, muốn vượt qua núi cao, bay qua sông ngòi, hướng đến nơi tự do trong nỗi khát vọng...

“Phịch ——” một tiếng trầm đục vang lên từ phía sau, thân thể cô cũng thuận theo sự rung động, cô dừng lại, ngạc nhiên cúi đầu, thấy máu từ trong ngực mình chảy ra, đỏ tươi, cực kỳ giống màu vẽ khi cô dùng vẽ tranh ở trường.

Cô rốt cục ném được mùi vị viên đạn xuyên qua người, trong nháy mắt, không đau đớn, giống như chỉ bị một bàn tay nhỏ bé cứng rắn nhẹ nhàng đẩy một phen.

Nhưng cô đứng bên cạnh vách núi, cú đẩy này đủ để khiến cô tan xương nát thịt!

Cô chậm chậm ngoảnh đầu lại, thấy anh ta cầm súng đứng trong phòng, khuôn mặt tái nhợt vô sắc, trong đôi mắt ẩn chứa sự khẩn trương được kiềm nén.

Cô hé miệng, thật muốn hỏi anh ta một câu, “Anh có hối hận không?”

Đau đớn bỗng nhiên ập đến, cô chưa nói được ra khỏi miệng liền mềm nhũn ngã xuống. Trong tầm mắt, cô lơ mơ thấy anh ta vứt súng đi, rồi dường như chạy về phía cô.

“Anh ta nhất định hối hận nhỉ.” Cô mông lung suy nghĩ, “Dù chỉ là một chút.”

Cuối cùng cô không thể bước ra khỏi căn phòng này.

Cô cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nhẹ, giống như bọt biển yếu ớt, chậm rãi dâng lên về phía trước. Cô có thể cảm nhận ánh sáng dần phai mờ từng chút một, như bị vật gì hút vào, cho đến cuối cùng, hoá thành bóng tối vô hạn.

Cô ở trong một mảnh bóng bênh tối tăm thật lâu, rốt cuộc nhìn thấy ánh sáng lần nữa, ánh sáng chói mắt, cô phải dùng tay che đôi mắt.

Sau đó, cô tỉnh lại.

Chiếu vào tầm mắt là một mảnh trắng xoá.

Đây là đâu? Ký ức cô mơ hồ.

Cô không phải là đã chết rồi sao? Chẳng lẽ cô đã tới địa phủ? Nhưng vì sao khắp nơi đều có màu trắng sáng tỏ, hơn nữa cũng không có Diêm La và quỷ sứ nha!

Cô phát hiện chính mình còn có thể động dậy, cô ngọ nguậy ngồi dậy, lồng ngực lập tức đau đớn như xé rách, cô thở hổn hển, bất đắc dĩ nằm xuống.

Có tiếng chuông trong trẻo vang lên bên tai, trong giây lát, một y tá mặt mũi xinh xắn chạy tới.

“A! Cô Lâm, rốt cuộc cô tỉnh lại rồi!”

Cô Lâm?!

Cô hồ hồ nhìn y tá cấp bách tiến đến, cảm giác mình đang nằm mơ, cô chưa từng có họ Lâm.

“Đây là đâu?” Cô hỏi.

“Bệnh viện đấy.” Y tá cười mỉm.

“Làm sao tôi đến đây?” Cô cảm thấy đau đầu.

“Có một vị tiên sinh đưa cô đến.”

Cô ngơ ngác một chút, “Người đó đâu?”

“Đã đi rồi, nói là có việc bận — đến đây, tôi đo nhiệt độ cho cô.”

Nhiệt kế đặt dưới đầu lưỡi, cảm xúc lạnh lẽo đem cô ngẩn ngơ từ cảnh trong mơ mà quay về hiện thực.

Cảm giác này cùng với lần đến bệnh viện khám bệnh rất giống nhau, hoàn toàn không như giả dối. Nói như vậy, cô vẫn còn sống.

Là anh ta cứu cô ư?

Y tá ghi số liệu kiểm tra thân thể của cô vào bản ghi chép, tươi cười khả ái dặn dò, “Cô nằm trước, tôi đi gọi bác sĩ lại đây.”

Cô nằm đây đã nửa tháng.

Trong thời gian này, cô vẫn ở trong phòng bệnh độc lập, có bác sĩ và y tá riêng chăm sóc cô, bọn họ chưa bao giờ hỏi cô vấn đề nhạy cảm, thỉnh thoảng cô nghi ngờ hỏi bọn họ, nhưng đáp án không hoàn hảo, đơn giản không hề nhiều lời.

Chỉ cần còn sống, còn có hy vọng. Cô nhớ lại lời anh ta nói, cô tin, cuối cùng có một ngày, anh ta sẽ xuất hiện trước mặt cô, nói tất cả với cô.

Bệnh viện ở cạnh biển, từ phòng bệnh của cô nhìn ra ngoài thì có thể trông thấy nước biển xanh lam, nối tiếp với phía chân trời ở xa xa.

Du khách ở bờ biển rất thưa thớt, bên ngoài yên tĩnh, là chỗ cô thích.

Đợi đến lúc cô có thể xuống giường đi lại, anh ta đến đây.

Anh ta đứng dưới tàng cây bạch quả ở trong bệnh viện, giẫm lên lá rụng màu vàng khắp nơi trên mặt đất, mà cô ngồi tại hàng ghế dài cách anh ta ba mét, đưa lưng về phía anh ta.

Cô như đột nhiên nhận được sự cảm ứng mà ngoảnh đầu lại, rồi cô thấy anh ta.

7. Chương 7: Ngày Thứ Ba (2)

Anh vẫn mặc chiếc áo khoác ca rô màu xám đậm, cầm có nhiều râu hơn một chút, môi nhếch lên.

Cô đứng lên, đi qua, “Tôi vẫn còn sống.”

Cô ngẩng mặt nhìn về phía anh, “Là sai lầm của anh...hay là cố ý?”

“Tôi phạm vào một sai lầm.” Anh cúi đầu đối diện cô.

“Cái gì?”

“Trước khi làm việc, tôi chưa bao giờ nói chuyện với đối phương.”

Cô khẽ cười lên, “Sợ không xuống tay được ư?”

“Có lẽ vậy.”

“Thế thì, vì sao anh nói chuyện với tôi, vì sao không giết tôi?”

Anh dứt hai tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, thật lâu sau mới trả lời cô, “Em có tín ngưỡng, tôi không giết người có tín ngưỡng.”

“Tôi? Tín ngưỡng gì?” Cô cười ngờ ngàng.

Tần mắt anh một lần nữa chuyển sang mặt cô, “Từ đầu đến cuối em vẫn không tin tôi sẽ giết em.”

Cô bật cười, trong ánh mắt tràn ngập sự cảm kích, “Cám ơn anh!”

Đây là lời cô vẫn muốn nói với anh, không chỉ bởi vì anh cứu cô. Cô tuyệt vọng đối với thế giới này, cho đến khi gặp anh, cô đem hy vọng mỏng manh này gởi gắm trên người anh, mà cuối cùng, cô nhận được đáp án hoàn hảo.

Cho dù con đường sau này khó khăn đi chăng nữa, cô tin bản thân có dũng khí đi tiếp.

“Đừng cảm ơn tôi.” Anh cười ảm đạm, “Cám ơn chính em, mạng em lớn.”

Cô nhớ lại cảnh tượng viên đạn xuyên qua người, nửa tháng nay, cô suy nghĩ thấu đáo rất nhiều chuyện, ánh mắt loé sáng, “Anh cố ý bắn trượt, đúng không?”

Anh không nhìn cô mà ngẩng mặt nhìn trời, đợi khi cúi đầu, phát hiện cô vẫn cố chấp nhìn mình, anh nhếch môi, có chút không tình nguyện mà giải thích, “Bọn họ phải nhìn thấy một thi thể, ngoài việc đó ra thì không hỏi gì.”

Cô bình tĩnh nhìn anh, chậm rãi nở nụ cười.

“Anh hiện tại là...” Cô nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, “Người thân duy nhất của em.”

Anh cũng cười, từ trong túi lấy ra một chồng giấy chứng nhận đưa cho cô, “Đây là thân phận mới của em, sau này dùng đến.”

Cô nhận lấy, mở ra, đọc cái tên ở trên, “Lâm Duy Gia.”

Cô cười đến ngọt ngào, “Tên này rất êm tai, em thích.”

Từ nay về sau, cô gọi là Lâm Duy Gia.

Anh hỏi cô, “Sau này có dự định gì không?”

“À...” Cô suy nghĩ một chút, “Muốn tìm một chỗ hoàn toàn xa lạ, ở lại đó, trải qua một cuộc sống yên bình — anh thì sao?”

Anh theo thường lệ không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhún vai, “Chúc em may mắn.” Rồi anh xoay người rời đi.

“Này ——” Cô gọi anh lại, dùng sức cắn môi một cái, “Không hôn tạm biệt sao?”

Anh không xoay người, giơ tay vẫy trong không trung, tiếp tục đi về phía trước.

“Anh đừng hối hận!” Cô cảm thấy thật mất mặt, kêu gào hướng về bóng lưng của anh.

Anh bỗng nhiên cười ha hả, xoay người, nhìn thẳng cô, sau đó đi từng bước trở lại.

Đến trước mặt cô, anh vươn tay nắm thắt lưng cô, cúi đầu hôn cô, rất sâu lại thật lâu, cho đến khi mặt cô đỏ bừng tim đập dồn dập.

“Anh có thể ở lại không?” Cô níu chặt vạt áo trước ngực anh, nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, hiện tại cô không đề phòng anh chút nào, ngay cả mạng của cô cũng là anh ban cho.

“Em...ngghiêm túc?” Ánh mắt anh quyến luyến trên khuôn mặt cô, biểu tình dịu dàng rất nhiều.

Cô dùng sức gật đầu.

Anh hít sâu, đối với chuyện mình làm từ trước đến nay, anh đã sớm cảm thấy mệt mỏi.

“Cho tôi một chút thời gian.”

“Bao lâu?”

Anh chỉ suy nghĩ ngắn ngủi, “Một tuần đi. Sau một tuần, nếu tôi trở về thì sẽ mang em đi. Nếu tôi không về, em hãy mau chóng rời khỏi chỗ này, sống những ngày thật tốt mà em muốn.”

“Em chờ anh.” Ánh mắt cô kiên định.

Độ cong của khoé môi anh thật mê người.

“Anh còn chưa nói cho em biết anh tên gì.” Cô còn nói.

“Lâm Vân.”

Cô mỉm cười, “Hoá ra anh họ Lâm.”

Anh buông cô ra, giống như ảo thuật, trong tay có thêm một bộ kính râm, đang muốn đeo, tay bỗng nhiên dừng lại.

“Tôi muốn xác nhận với em một chút, nếu tôi quay về, nhưng mà tàn phế, em vẫn bằng lòng theo tôi sao?”

Cô trả lời chân thật đáng tin, “Chỉ cần anh còn sống.”

Anh cười, gật đầu, đeo kính râm rồi bỏ đi.

Lâm Duy Gia đợi Lâm Vân bấy ngày.

Bấy ngày này, miễn là cô có thời gian rảnh thì sẽ đến bờ biển, tìm một chỗ rộng rãi, ngồi xuống, lẳng lặng chờ anh.

Cô có đủ kiên nhẫn.

Cô còn có tín ngưỡng.

Ngày cuối cùng, từ khi mặt trời mọc cô bắt đầu ngồi yên trên tảng đá, ngơ ngẩn nhìn người đi đường thưa thớt, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của cô.

Mặt trời dâng lên cao, lại lặn xuống trong biển từng chút một, trái tim cô như hạt cát trước mắt, từ cực nóng đến lạnh lẽo.

Cô cầm nước mắt, chỉ cần nước mắt không rơi xuống thì còn có hy vọng.

Rốt cuộc, trong hoàng hôn mờ tối, có một chiếc xe jeep đầy bụi ngừng ở ven đường, trái tim cô lập tức treo cao, hai tay nắm chặt vạt áo hai bên, cô ngồi bất động, cô ngừng thở, mở to mắt quan sát.

Sau khi có một người bước xuống xe, chiếc xe jeep nhanh chóng chạy đi.

Ca rô màu xám đậm đẩy chậm rãi hướng về phía cô, bước đi suy yếu, dường như có chút khập khiễng.

Cô kích động đứng lên, là anh! Là Lâm Vân!

Anh còn sống, giống như cô!

Lâm Duy Gia điên rồ chạy như bay về phía Lâm Vân, như chạy hướng đến cuộc sống tươi đẹp mà cô khao khát...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ngay>